

כל העולם: נשיא תימן החדש משפחתו מתגוררת בישראל!

הסיפור מסתיים כשהאשה יוצאת לראות
מה בעלה עושה בחנות המכולת.

עיקבות הדשים

בשנת 1934 עזבה לבנה חוד, אחותו
של עבדאלרחמן איריאני, את תימן,
היא ובעלה השני, ובני משפחתה. בעלה של
לבנה היה אז בן שלושים ושמונה, ועבדאל-

יוצאת החוצה, דרך שלולית המים, למטבח
דולף, ומכילה שם תה עם מנטה. אבל כשהיא
שומעת שהמדובר הוא באחיה, שהתאסלם
לפני הרבה שנים, היא מתפרצת: "אין לי
אה, מה אתם רוצים ממני. אתם עושים אותי
חולה. אין לי אח. יש לי רק ילדים. יהודים.
בארץ ישראל. אין לי אף אחד בתימן. מה
אתם רוצים מחיי?"
הבעל מנסה להרגיע אותה והדבר גורם

זכריה

נשיא תימן

שעשו אותו מלך, הוא אומר, "אפילו ש'
התאסלם. התימנים לא יעלה על השכל שלהם
לשים יהודי מלך."
דויד צובירי נשאר בתימן עד שנת 1951.
הוא חי כל השנים הללו בחצר האימאם
אחמד, וראה מדי פעם את עבדאלרחמן,
אבל לא ידע מה בדיוק הוא עושה.

הוא לא מאמין שיהודי שנתאסלם יכול
להיות נשיא בתימן. אבל מי יודע? "היה
שם יחס טוב ליהודים", הוא מספר, "אני
בצעמי הייתי גר בחצר של האימאם. הייתי
החייט שלו. היו מתייחסים אלי כמו בן
משפחה."

אליבאדרי, שהיה אז ילד קטן, כפי שהוא
מספר, היה בא לשחק איתו. אפילו האימאם
היה נוהג לבוא ולשוחח איתו, לשאול אותו
על מצב היהודים בארץ, על דעותיהם ומיני
הגיהם. עד היום יש לו שני מכתבים משתי
הנשים של האימאם. הן התכתבו איתו על
ענייני שמלות.

"הוא לא היה נותן לי לעלות", מספר
צובירי, "היה אומר שאשאר אצלו. בסוף
נתן בהכרח. אמרתי לו: או שאני אמות
או שאני אשתגע. כל המשפחה שלי עלתה
ארצה, ואני נשארתי כאן. בסוף ריחם עלי
ואמר לי: טוב, תעלה. ואללה יהיה ב'
עזרתך."

רק לא מהפכה חדשה

משפחתה של לבנה חוד נזכרת ב'
נגעושים במצב היהודים בתימן. "לא היו
לוקחים מהם מיסים", סיפר בעלה של לבנה,
"על הנשים לא היו משלמים, ואם היו
מתאסלמים, היו נותנים להם הכל: אשה,
ארמה, בית."

"ופעם בא המופתי ואמר לאימאם שירשו
ליהודים לרכב רק על חמורים, לא על סו'
סים, וישימו להם פעמונים על הצהאר,
שידעו שהם יהודים. והאימאם ענה לו: אני
מסכים. קודם נקנה להם חמורים, ואחר-כך,
על הפעמונים, נראה."

מאז שאיריאני תפס את השלטון, השתנו
חיי משפחתו הירושלמית. "החברים שלי,
כשהם רואים אותי ברחוב, הם מצדיעים",
מספר נכדה של לבנה.

"והחברות שלי שואלות אותי כל הזמן
אם אני יכולה לסדר להן פרוטקציה", מו'
סיסה אשתו.

"ולי קוראים כל הזמן ראשהממשלה",
מוסיף איוה בן-דוד, "כולם מתייחסים אלי
יותר בכבוד."
הם רק מקחים שלא תבוא בקרוב עוד
הפיכה.

לאותה עיר, הכיר את המשפחה, ונשאר ב'
תימן לאחר שמשפחת חוד עלתה ארצה.
אדם כזה נמצא בראש-העין. קוראים לו
דויד צובירי. הוא היה בין אחרוני היהודים
שעזבו את תימן.

הוא גר בשיכון ב' בראש-העין, והוא עו'
בד בשיכון ג' בתור חייט. "אני לא מאמין

רחמן היה צעיר ממנו בשש-עשרה שנה.
בשנת 1936 עזב אחרון בני המשפחה,
נסים גמליאל, את תימן. מאז אבדו עקבות
האח המוסלמי, ונתגלו שוב רק עם פרוץ
ההפיכה בתימן.

מה עשה אותו אח בכל השנים הללו? על
כך יכול היה להשיב רק אדם שהוא בן

לסצינה משפחתית קשה. "מה אתה רוצה
ממני? אני הוזהרתי אותך", היא מתקרבת
אליו, "אני לא רוצה לשמוע עליו. אני לא
רוצה שידברו עליו כאן."

הבעל מלוח אומי החוצה. הוא אומר
לאשתו שהוא ניגש לחנות המכולת, וליד
חנות המכולת הוא מספר לי את שארית
הסיפור.

"השופט איריאני רצה את האימאם יחיה.
הוא והחזיר סעיר-יחיה. בתימן שופט זה
כמו ראש-משלה. הרבה יותר גרוע מראש-
משלה. יותר חוק."

"הוא רצה את האימאם יחיה ואחר-כך
אחמד נהייה אימאם ורצה את איריאני ועוד
הרבה אנשים. רצה גם את הבן שלו, בבית-
השימוש. ועוד שני בנים שלו."

"האח של אשתי פחד מאוד. כי גם הוא
ממשפחת איריאני. הוא עזב את צנעא ובא
אלינו. לאיב. איפה שגרנו. הוא הסתתר
אצלנו. אחר כך נהייה המצב טוב, והוא
חזר לצנעא."

"זה חוק! מה לעשות?"

זוהי המושיף לספר: "בקוראן יש
פסוקים — מי שמת והשאיר ילדים,
הילדים שלו יהיו מוסלמים. אבל מה?
רק אם הילדים עדיין טהורים. עוד אין להם
שערות."

"בגלל זה לקחו את הילד לאיריאן. מרחק
יומיים הליכה. והיה יושב שם בבית השופט.
לשופט יש ילדים. אבל בשבילם זה מצווה
לקחת עוד ילד."

"הוא גדל. התחתן, והיה בא אלינו. סוחר,
ולוקח סחורה. לא היתה לו ירושה מההורים
של אשתי. אבל היה בא אצלנו, מבית-משפט,
ואנחנו נתנו לו את הבית של הירושה. כמו
מתנה. הוא לקח חלק מהבית."

היתה לו אשה, וילדים. אבל אשה מוס'
למיה. אנחנו לא הכרנו אותה. אבל הוא
לא היה מתבייש. היה בא לבקר אותנו.
אפילו אם אשתי לא רצתה לראותו. אחת
אשתי אם תדע מה אני מספר, תמות."

אשתו לא רוצה לשמוע את השם תימן.
אבל הבעל נזכר בארץ מולדתו בנגעושים
ריבים. "היתה לאשתי עוד אחות", הוא
מספר, "גם אותה עשו מוסלמיה. אבל ה'
ילדה התחתנה עם יהודי שהתאסלם. זה
טוב. נשארה בכל זאת יהודיה. קצת. הילד
נשחמד לגמרי. יצא לשמר. אבל היה בחור
סימפטי. אנחנו לא כעסנו עליו. למיה זה
חוק. מה לעשות? היה גבוה, בחור יפה.
לא ידענו מה נהייה ממנו. ופתאום אנחנו
שומעים עבדאלרחמן איריאני, עבדאלרחמן
איריאני."

המשפחה בישראל
האשה העומדת היא לבנה חוד, ותושבת המוש'
בה היוונית בירושלים. היא מסרבת לדבר על
אחיה, נשיא תימן החדש. בטענה כי בשבילה — מת בגיל 13, כאשר התאסלט, ליהודי יושבת
בתה, המעדיפה אף היא למעט בדיבור, אולם לה יש סיבה אחרת: "כדי לא להזיק לו."